

Wyrok z dnia 2 czerwca 1998 r.

II UKN 89/98

Jeżeli z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika w sposób oczywisty, że przyczyną odmowy przyznania renty inwalidzkiej z tytułu wypadku przy pracy jest stwierdzenie braku inwalidztwa w związku z tym wypadkiem, to niepodanie podstawy prawnej rozstrzygnięcia nie stanowi uchybienia, które może mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 393¹ pkt 2 KPC).

Przewodniczący SSN: Maria Mańkowska, Sędziowie SN: Roman Kuczyński, Stefania Szymańska (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 1998 r. sprawy z wniosku Tadeusza W. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w N.S. o rentę inwalidzką wypadkową, na skutek kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie z dnia 27 listopada 1997 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie wyrokiem z 23 października 1996 r. oddalił odwołanie Tadeusza W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddziału w N.S. z 31 marca 1995 r. Decyzją tą odmówiono wnioskodawcy prawa do renty z tytułu wypadku przy pracy, jaki miał miejsce 1 lipca 1994 r. i polegał na kontuzji głowy w wyniku uderzenia kamieniem przy pracy w kamieniołomie. Sąd Wojewódzki oparł się na opinii biegłych lekarzy oraz Kliniki Neurologii [...] w K.

W apelacji od powyższego wyroku wnioskodawca zarzucił niewyjaśnienie istotnych okoliczności oraz sprzeczność ustaleń zebranego materiału dowodowego.

Podniósł, że przez lekarzy był badany ogólnikowo, że jego stan jest bardzo ciężki i pojawiają się nagłe stany utraty przytomności.

Sąd Apelacyjny przeprowadził dodatkowe dowody z aktualnej dokumentacji lekarskiej związanej z pobytem wnioskodawcy w szpitalu w czerwcu 1997 r., jak również z historii choroby Szpitala Rejonowego w G. oraz historii choroby Szpitala w L. i następnie wyrokiem z 27 listopada 1997 r. oddalił apelację. Sąd Apelacyjny stwierdził, że dokumentacja ta nie wnosi „nowych okoliczności do obrazu schorzeń”, na które cierpi wnioskodawca i nie powoduje konieczności ponowienia badań specjalnych. Opinie złożone przed Sądem pierwszej instancji są szczegółowe i należyście uzasadnione. Odnosi się to w szczególności do opinii Kliniki Neurologii [...], która została wydana po obserwacji klinicznej i w której po specjalistycznych badaniach wykluczono związek przyczynowy pomiędzy urazem głowy doznanym w czasie wypadku w pracy, a inwalidztwem wnioskodawcy, który został zaliczony do III grupy inwalidów z ogólnego stanu zdrowia z powodu niedowidzenia wrodzonego prawego oka połączonego z niezbornością nadwzroczną i zespołem neurasteniczno-konwersyjnym ze znaczną komponentą roszczeniową.

W kasacji wnioskodawca zarzuca naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 328 § 2 KPC, a to na skutek niepodania przez Sądy obu instancji, w szczególności przez Sąd Apelacyjny, podstawy prawnej rozstrzygnięcia, co miało istotny wpływ na wynik sprawy. Brak powołania przepisu prawa materialnego nie pozwala bowiem na ocenę, czy stan faktyczny zaistniały w sprawie uzasadnia odmowę przyznania wnioskodawcy renty inwalidzkiej z tytułu wypadku przy pracy. Z tego powodu wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temuż Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Słusznie podniesiono w kasacji, iż zgodnie z art. 328 § 2 KPC uzasadnienie wyroku powinno zawierać, między innymi, wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. W niniejszej sprawie spór sprowadzał się do kwestii, czy następstwo wypadku przy pracy jakim uległ wnioskodawca doznając urazu głowy powoduje inwalidztwo jednej z grup inwalidów. Tylko bowiem, pozytywne ustalenie w tym zakresie dawałoby podstawę do przyznania dochodzonej wypadkowej renty inwalidzkiej, a to stosownie do art. 18 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o

świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz. U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144 ze zm.). Zgodnie z art. 25 pkt 2 tejże ustawy w zakresie orzekania o inwalidztwie należy zaś odnieść się do przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym, pracowników i ich rodzin. Chodzi więc o art. 23 i art. 24 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267 ze zm.). Organ rentowy odmawiając przyznania wypadkowej renty inwalidzkiej powołał się na ustawę z dnia 12 czerwca 1975 r. i stwierdził brak prawa do takiej renty z uwagi na niezaliczenie wnioskodawcy do jednej z grup inwalidów z tytułu wypadku przy pracy.

Sąd Wojewódzki rozpoznając odwołanie wnioskodawcy prowadził postępowanie dowodowe w kierunku wyjaśnienia spornej kwestii, formułując odpowiednie tezy dowodowe. Wprawdzie w motywach wyroku Sąd Wojewódzki nie wskazał podstawy prawnej rozstrzygnięcia, jednakże w sposób opisowy określił, iż dotyczy przyznania wypadkowej renty inwalidzkiej i co było powodem odmowy przyznania przez organ rentowy takiej renty oraz dlaczego odwołanie podlega oddaleniu. Zarzuty, podniesione w apelacji dowodzą, iż wnioskodawca był zorientowany o przyczynach odmowy przyznania wypadkowej renty inwalidzkiej i zwalczał ustalenie co do braku inwalidztwa wypadkowego. Sąd Apelacyjny kontrolując to ustalenie przeprowadził dodatkowe postępowanie dowodowe; wskazał dlaczego je podziela. Z motywów wyroków Sądu obu instancji wynika więc, że żądanie wnioskodawcy nie zostało uwzględnione z powodu niezaliczenia go do jednej z grup inwalidów z tytułu wypadku przy pracy, o co - jak już wyżej podkreślono - toczył się spór w postępowaniu sądowym. W tym stanie nie jest uprawniony zarzut, iż niepodanie przez Sąd Wojewódzki, a następnie przez Sąd Apelacyjny podstawy prawnej rozstrzygnięcia miało istotny wpływ na wynik sprawy, a tylko pozytywne stwierdzenie w tym przedmiocie usprawiedliwiłoby powołanie się na podstawę z art. 393¹ pkt 2 KPC. Jeżeli z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika w sposób oczywisty, że przyczyną odmowy przyznania renty inwalidzkiej z tytułu wypadku przy pracy jest stwierdzenie braku inwalidztwa pozostającego w związku z tym wypadkiem, niepodanie podstawy prawnej rozstrzygnięcia nie stanowi uchybienia, które może mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 393¹ pkt 2 KPC).

=====